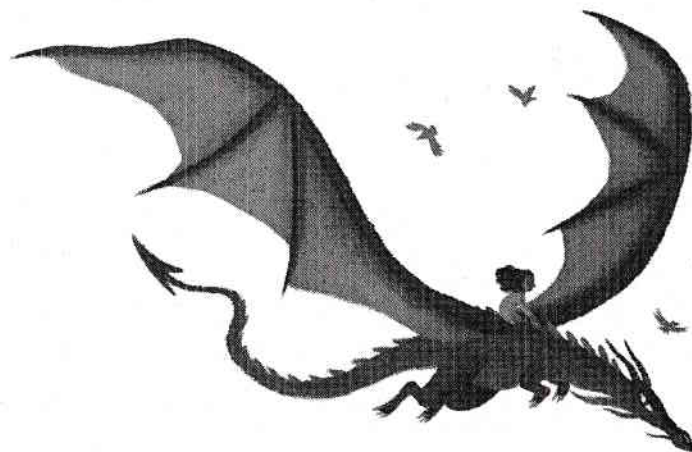

LIBRIS

We know
books

*CĂLĂTORIE SPRE
ȚINUTUL MAGIC*
ROAR

**JENNY
MCLACHLAN**

**EDITURA
UNICART**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCLACHLAN, JENNY

Călătorie spre ținutul magic Roar / Jenny McLachlan. - București : Unicart, 2022

ISBN 978-606-9747-58-2

821.111

Publicat prima oară în limba engleză în anul 2019, cu titlul: THE LAND OF ROAR,
de către Egmont UK Limited, 2 Minster Court, London EC3R 7BB.

© text Jenney McLachlan 2019

© ilustrații Ben Mantle 2019

Drepturile morale ale prezentei lucrări aparțin lui Jenney McLachlan și Ben Mantle

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

Mihaela Strenc

© 2022 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea,
încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor,
prin faptul că nu reproduceți, nu scanăți și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel, ne
ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

www.unicart.ro

www.edituraunicart.ro

Tipărită în România

*Pentru fetele mele, care n-au încetat niciodată
să creadă în Roar.*

CAPITOLUL 1

În mansarda casei bunicului există un vrăjitor. Când stau în grădina din fața casei și mă uit la fereastra mansardei, pot vedea clar o formă întunecată care stă în picioare în spatele geamului.

Îi dau un ghiont surorii mele și îi spun:

– Uite, Rose! Poți să-i vezi pălăria ascuțită și restul!

Rose își alunecă degetul pe ecranul telefonului.

– Nu există niciun vrăjitor în pod, Arthur. Lasă-mă în pace! Sunt ocupată.

Mă uit peste umărul surorii mele și observ că unica ei ocupație e să dea like unei poze cu o baltă.

Când mă uit înapoi la fereastră, văd că umbra ciudată e încă acolo. Ochii mei deslușesc conturul unor umeri, un cap și o pălărie puțin strâmbă. Încerc să-mi dau seama ce ar putea fi... O reflexie a copacilor? O grămadă de gunoi adusă de bunicul acolo?

Apoi văd un lucru care-mi zbârlește părul pe brațe: un petic mic și alb – ca un pufăit – aburește geamul. Îmi strâng pleoapele și mi le frec. Când le redeschid, peticul alb nu mai e. Zâmbesc nervos. Mama spune mereu că am o imaginație hiperactivă.

– O fi probabil scheletul gonflabil, spun eu, cel pe care bunicul l-a luat pentru Halloween, iar pălăria s-ar putea să fie din cutia cu costume.

– Taci din gură, Arthur! Mă enervezi! spune Rose supărată.

Cu un oftat, o las pe Rose în pace și încep să mă plimb prin grădină. Rup niște coajă de pe un copac, trimit o minge spartă de fotbal în tufiș, iar apoi mă agăț de o creangă. Rose atinge telefonul fără oprire. Sar jos și mă uit la fereastra podului.

– E încă acolo, spun.

– Arthur! se răstește Rose. Vrei să termini cu vrăjitorii? Nu mă joc cu tine!

Scot un suspin și mă răsucesc pe iarbă. În fiecare vară, mama și tata ne lăsau cu bunicul cât timp ei erau plecați cu cortul.

Era grozav. Eu și Rose ne petreceam vremea făcând tot ce voiam: construind vizuini, înotând în mare, mâncând cereale de trei ori pe zi. Însă, de când Rose a primit telefonul, a devenit plictisitoare.

– Ram-pam-pam!

Bunicul iese din magazie, iar părul cărunț și barba îi sunt scoase în evidență de pielea întunecată. Îmi zâmbeste și apoi începe să ciopârțească un tufiș cu o foarfecă veche de grădină.

– Bunicule, ai dus un manechin în pod?

– Nu eu, amice, răspunde el râzând.

Mă întorc spre Rose. Doar nu o să se holbeze toată ziua la telefon.

– Ce-ar fi să verificăm podul, iar apoi să prindem crabi la capătul digului?

– Nu vreau.

– Nu vrei să ne jucăm ping-pong?

– Nu.

– Vrei să mergem la sala de jocuri, să pretindem că suntem pirați și să vedem dacă găsim bani care au căzut din aparate?

Scutură din cap alarmată, apoi rostește:

- În niciun caz!
- Dar îți plăcea să faci asta!
- Ție îți plăcea, Arthur. Eu doar te-am însoțit.

Pe neașteptate, Rose sare în picioare și își vâra mobilul în buzunar.

Mazen Bailey, vecina de alături a bunicului, și-a făcut apariția pe trambulina din grădina ei. Mazen Bailey e o persoană oribilă, dar Rose o adoră fiindcă are 13 ani, cu doi ani mai mult decât noi, și deține propriul canal de YouTube, numit *Mazen Total*! Rose se repede către tomberon și se apleacă peste zid.

- Bună, Mazen!
- Ce ți-ai făcut la păr? țipă Mazen.

Apoi i se alătură lui Rose la gard și încep o discuție în șoaptă, aruncând din când în când câte o privire în direcția mea.

- Arthur! mă strigă Rose. Ce ai văzut în mansardă?

Am o ezitare. Le văd cum îmi zâmbesc, așteptând să le dau o replică stupidă, așa că le spun:

- O umbră.
- Da, dar cu ce seamăna umbra aceea?
- Cu un vrăjitor, șoptesc eu, iar asta le face să izbucnească în râs.

Îmi simt obraji arzând, așa că le arăt fereastra.

- Nu-mi imaginez! Uitați-vă!

Cele două se uită, dar Rose scutură din cap.

- Nu e nimic acolo, Arthur!

– Ba este, protestez eu, apoi îmi dau seama că are dreptate, deoarece fereastra arată acum ca un pătrat complet gol. Trebuie să stai într-o anumită poziție, le spun, mutându-mă dintr-un loc în altul. Să te asiguri că nu se reflectă soarele.

Oricât m-aș strădui însă, nu reușesc să fac umbra să se întoarcă.

Cu un ultim chicotit, Mazen spune că trebuie să plece.

- Vino mai târziu, Rose! Te las să testezi trambulina.
- Serios? se miră Rose. Mersi!

Mazen dispare în casă, iar Rose sare jos de pe tomberon.

- Serios? spun eu, imitându-i vocea entuziasmată. Mersi!

Cu o mișcare fulgerătoare, Rose îmi înconjoară picioarele cu brațele și mă pune la pământ. O fi Rose bună la rugby, dar și eu mă pricep să mă zbat. Încerc să scap, răsucindu-mă ca un șarpe, dar Rose își sporește strânsoarea fermă.

- Dă-mi drumul! strig.
- Nu-ți dau până nu încetezi să fii enervant!
- N-o să mai fiu enervant...

Încerc să o dau la o parte, dar nu reușesc.

– ...atunci când nu vei mai fi plictisitoare, ceea nu se va întâmpla NICIODATĂ!

Rose mă strânge și mai tare, până când picioarele îmi amorteșc.

– Scurge-te, spune ea cu o voce profundă și domoală.
SCURGE-TE!

Este ceva ce ne făceam unul altuia – ne prefăceam că ne secătuim reciproc de energie, ținându-ne strâns, fără să ne dăm drumul. Rose nu a mai făcut-o de ani de zile, dar a rămas surprinzător de pricepută. Deja îmi simt picioarele grele și slăbite, ca niște bucăți de beton.

– Copii!

Ne uităm în sus și îl vedem pe bunicul deasupra noastră.

– Nu vreau să vă stric jocul, dar am crezut că vreți să știți că vă așteaptă o surpriză în mansardă!

Sărim în picioare. Știam eu că am văzut ceva acolo. Surprizele bunicului sunt legendare. Ne-a construit o casă în copac, carturi cu lumini care funcționează și chiar o plută pe care să o luăm pe râu. Orice-ar fi făcut în mansardă, pariez că are legătură cu acel vrăjitor!

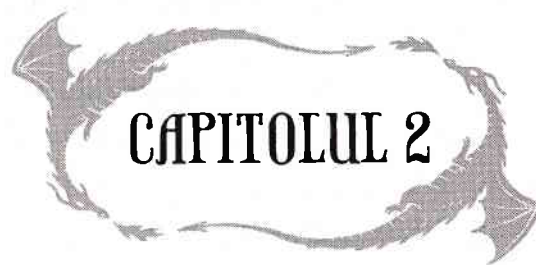
– Să ne întrecem! exclam, țâșnind către ușa din spate.

N-apuc să fac decât trei pași, că Rose mă depășește. Îmi împinge umărul, strigând:

– Ne vedem mai târziu, ratatule!

Încerc să-mi fac picioarele scurte să se miște mai repede, dar Rose e așa de bună la alergat și m-a secătuat de tot de energie, că nu am cum s-o prind din urmă. Așa că recurg la insulte și îi strig ceea ce știu că o enervează cel mai mult. O strig când alerg prin casă și apoi când o iau în sus pe scări:

– Arăți ca mine! Arăți ca mine! ARĂȚI CA MINE!

CAPITOLUL 2

— **U**au! exclam eu, rămânând în ușa mansardei. Nu am mai fost aici de câțiva ani, dar este chiar mai multă dezordine decât îmi aminteam. Grămezi de pungi și cutii, care-mi ajung până la genunchi, zac pe podea, iar peste tot sunt împrăștiate jucării. Observ biciclete stricate și o canoe înghesuită sub streșină, iar canapeaua cea veche e îngropată sub o stivă de pături. Este doar un gând secret, dar faptul că mă aflu în această încăpere dezordonată și plină de praf mă face fericit. Aici mă jucam cu Rose și jocuri grozave, care țineau ore întregi.

– Nu văd nicio surpriză, spune Rose, aruncând o privire în spatele canapelei.

Ochii mei se îndreaptă direct spre fereastră. Mă aștept să văd scheletul gonflabil sau un vraf de cutii, dar acolo nu e absolut nimic. O secundă sunt dezamăgit – eram sigur că vrăjitorul făcea parte din surpriza bunicului –, dar pe

urmă mă încearcă iarăși un fior de spaimă, pentru că sunt sigur că am văzut ceva aici.

Chiar atunci, bunicul intră în cameră respirând cu greutate.

– Deci... ce părere aveți despre surpriza voastră? întreabă el.

Îmi iau ochii de la fereastră și rostesc:

– Nu reușim să o găsim.

Bunicul râde și își deschide larg brațele.

– Asta pentru că stați în ea!

– Ce vrei să spui, bunicule? întreabă Rose, nedumerită.

– Mansarda este surpriza voastră. Nu este minunată?

Fac schimb de priviri confuze cu Rose. Bunicul a făcut niște lucruri cam ciudate de-a lungul anilor – inclusiv să-și vopsească barba în verde de Crăciun –, dar nu ne-a dăruit niciodată o mansardă. Ne privește cu nerăbdare.

– Vă place?

Dau din cap.

– Da, este într-adevăr... surprinzător.

Rose este mai puțin politicoasă:

– E cumva vreo glumă, bunicule?

El se plimbă prin camera dezordonată, făcându-și drum printre lucruri.

– Știu că deocamdată nu pare mare lucru, dar, după ce veți face curat, o voi transforma într-un bârlog pentru voi doi. Voi pune un televizor acolo, voi înlocui canapeaua, voi pune o mașină de pop-corn în colț... Orice veți cere. Va fi al vostru!

Zâmbesc în timp ce îmi imaginez cât de minunat va arăta.

Ochii lui Rose se aprind, încalcându-i regula numărul unu, cea de a nu arăta niciodată că e încântată de ceva.

– Întotdeauna mi-am dorit un bârlog cum trebuie, spune ea. Nu ca acela pe care ni-l făceam eu și Arthur din pături. Vom avea și săculeți cu fasole?

– În formă de burgeri? întreabă bunicul râzând.

Abia atunci îmi dau seama ce ne spusese bunicul de fapt.

– Stai puțin! Cum adică... atunci când vom face curat?

– Păi uită-te în jur! Cum să vă fac un bârlog grozav cu tot gunoiul ăsta? întreabă în timp ce împinge o grămadă de cutii ce stăteau să cadă. Aș dori să vă ajut, dar nu pot, din cauza astmului meu.

Ca să-și demonstreze spusele, se apleacă și izbucnește într-o criză de tuse seacă.

– Inhalatorul, spun eu.

Supunându-se, își scoate inhalatorul și trage din el.

– Nimic îngrijorător, spune el, îndreptându-se. Apoi, după ce veți elibera mansarda, ne vom petrece restul săptămânii pictând.

– Chiar trebuie, bunicule? întreabă sora mea suspinând.

Sunt de acord cu Rose în privința asta. În puțin peste o săptămână, începem cursurile la Academia Langton – o școală gimnazială uriașă, plină de copii mari și înfricoșători, în care ți-e interzis să vorbești pe coridoare – și nu vreau să-mi petrec ultimele zile de libertate meșterind.